

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **P. D.**
zastoupen JUDr. Vladimírem Ježkem, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Dvořákova 26

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2022 č. j. MSK 122567/2022,
o přestupcích

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný k odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín ze dne 18. 7. 2022 č. j. MUNJ-69732/2022/OPA-Koh, kterým byl žalobce jako chovatel zvířete v zájmovém chovu uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 27 odst. 2 písm. f) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů, resp. ve znění rozhodném do dne 31. 1. 2021 podle data spáchání přestupků, změnil

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

uvedené rozhodnutí tak, že a) v úvodu výroku I. rozhodnutí slova „zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon na ochranu zvířat proti týrání), kterého se“ nahradil slovy „zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění účinném do dne 31. 1. 2021 (dále jen zákon na ochranu zvířat proti týrání), kterého se z nedbalosti“, b) ve výroku I. bod 1 slova „a následně jeden z chovaných psů rasy kavkazský pastevecký pes opustil pozemek a volně se pohyboval ve veřejném prostranství“ nahradil slovy „přičemž jím chovaný pes rasy kavkazský pastevecký pes mohl opustit tento objekt a volně se pohybovat po veřejném prostranství“, c) ve výroku I. bodu 2 vypustil část textu začínající slovy „kde napadl“ a končící slovy „21 517 Kč“, d) celý výrok III. napadeného rozhodnutí změnil tak, že nově zní takto: „Podle § 89 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky se poškozenému Ing. M. Š., narozenému dne X, místem trvalého pobytu X, nárok na náhradu škody ve výši 21 517 Kč nepřiznává a poškozený se s tímto jeho nárokem odkazuje na soud“. Ve zbylém rozsahu bylo odvolání žalobce ze dne 5. 8. 2022, doplněné podáními ze dne 27. 8. 2022 a 21. 9. 2022 zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

2. Žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami týkajícími se jak procesních vad, tak právních vad a rovněž nesprávných skutkových zjištění prvostupňového správního rozhodnutí, a to především v otázce odpovědnosti za zavinění. Co se týká nesprávných skutkových zjištění žalobce ve vztahu k oběma skutkům ze dne 16. 12. 2020 a ze dne 20. 12. 2020 uvedl, že v odvolání namítal a v řízení prokázal, že nebyl a není majitelem předmětného psa, tedy není k postihu za přestupky legitimován. Pes je (společně s dalšími dvěma psy) chovaný pro ostrahu výrobního areálu společnosti Truhlářství D. s. r. o., a jeho majitelem i chovatelem je tato obchodní společnost, která je jakožto právní subjekt za chov psa plně odpovědná. Tuto skutečnost doložil jednak každoročními doklady o placení správních poplatků za chované psy ve výrobním areálu (psů je pro ostrahu chováno současně několik), vystavenými Obecním úřadem v Životicích za minulé roky, kde plátcem byla vždy společnost, jednak příslušnými dokumenty z účetnictví této společnosti o evidenci majetku, doklady o veterinární péči, a rovněž výpovědi několika svědků. Odvolací orgán na základě těchto důkazů vzal za prokázané, že majitelem psů je společnost a nikoliv žalobce, avšak uzavřel - bez jakýchkoliv podkladů - že žalobce je chovatelem psů, jelikož osoba chovatele a majitele zvířete nemusí být vždy totožná. Tento závěr odvolacího orgánu je naprosto nijak nepodložený, a také nelogický. Je jednoznačně prokázáno a nesporné, že psi jsou trvale chováni ve výrobním areálu společnosti, a to za účelem ostrahy tohoto areálu, přičemž nebyly k dispozici žádné informace ani důkazy o tom, že by se kterýkoliv z těchto chovaných psů kdykoliv vyskytoval jeho v bydlíšti. Bydliště je od výrobního areálu vzdáleno několik minut chůze. To, že v některých případech může být osoba vlastníka zvířete odlišná od osoby jeho chovatele, samo o sobě nemůže představovat důkaz o tom, že tomu tak bylo v projednávaném případě. Závěr odvolacího orgánu o tom, že osoba majitele psa (psů) je v daném případě odlišná od osoby chovatele, je nepodložený a pouze účelový.
3. Ve vztahu ke skutku ze dne 16. 12. 2020 namítal, že skutkové zjištění o tom, že brána areálu zůstala otevřená a pes mohl volně odejít na veřejné prostranství, je v rozporu s provedenými důkazy. Z výpovědi svědků (a to příslušníků policie přivolaných na místo) vyplývá něco jiného. Brána v kritické době nebyla otevřená, byla pouze nezamčená, přičemž psi si sami zavřenou bránu nedokáží otevřít. Inkriminovaného dne bránu areálu otevřela třetí osoba, a sice M. Š., který také policii na místo přivolal a následně jednoho ze psů hvízdáním vylákal ven z areálu. Pes přitom nikoho neohrozil, nenapadl, ani nejevil snahu někam utéct. Přivolaná policie z přestupku obvinila tohoto svědka, avšak prvostupňový orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

přestupkové řízení proti němu zastavil. To, že brána nebyla zamčená, nemůže představovat přestupek spočívající v týrání zvířat, ani porušení povinností majitele či chovatele zvířete - ať už je jím kterýkoliv subjekt. K zajištění chovaného zvířete postačí, když je za plotem, nemusí být branka plotu uzamčená. Mimoto ani krátkodobé opuštění vyhrazeného areálu zvířetem (jednalo se o minuty) nelze hodnotit jako týrání zvířete, zejména když nikomu (ani zvířeti) žádná újma nevznikla, ani nehrozila.

4. Ohledně skutku ze dne 20. 12. 2020 žalobce uvedl, že skutek se odehrál v neděli 20. 12. 2020, tedy nikoliv v pracovní den, proto v truhlárně ani v areálu nebyl nikdo z pracovníků přítomen a poškození plotu nezjistil. Z fotodokumentace pořízené na stejném místě přivolanou policií dne 16. 12. 2020 je zřejmé, že tehdy plot poškozen nebyl. Porovnáním fotografií z obou dnů (16. 12. a 20. 12.) je zřejmé, že k poškození plotu (vyhnutí plotového pletiva v důsledku působení značné síly - patrně nárazu těžkého tělesa) muselo dojít v mezidobí mezi 16. 12. a 20. 12. 2020. Plot je dle fotografií pořízených 20. 12. 2020 poškozen v místě nově přivezeného těžkého železného kontejneru na odpad, postaveného na sousedním pozemku. Je zřejmé, že k poškození došlo s největší pravděpodobností při skládání tohoto kontejneru, anebo při nacouvání vozidla, které kontejner přivezlo a na místě složilo - do plotu z drátěného pletiva. Pletivo tím bylo částečně protrženo a vyhnuto, takže pes mohl pod vyhnutým spodním okrajem pletiva podlézt. Tento kontejner si na místo nechal dovézt majitel sousedního pozemku (svědek S. H.), který však o nehodě a poškození plotu žalobce ani nikoho ze zaměstnanců firmy neinformoval. Z fotografií pořízených policií dne 16. 12. 2020 (středa) je zřejmé, že tehdy plot poškozen nebyl a kontejner na odpad na místě ještě nestál. Z fotografií pořízených policií na stejném místě dne 20. 12. 2020 (neděle) je patrné, že plot byl již poškozen a blízko místa poškození je postaven kontejner na odpad. K poškození tedy muselo dojít v mezidobí, a to s největší pravděpodobností v sobotu 19. 12. 2020, nebo v neděli 20. 12. 2020. Vzhledem k tomu, že k poškození plotu došlo v době pracovního klidu, nebyla závada okamžitě zjištěna a odstraněna. Má za to, že byly splněny veškeré povinnosti chovu psů v areálu, zejména bylo splněno zajištění těchto psů proti úniku z areálu, neboť byla učiněna veškerá potřebná opatření, která je možno po chovateli či majiteli spravedlivě požadovat. Areál byl oplocen plotem z drátěného pletiva napnutým na ocelových sloupcích, vysokým cca 2 metry, navíc při spodním okraji drátěného pletiva byl po celém obvodu areálu natažen elektrický ohradník, který byl zapnutý. To, že třetí osoba v době nepřítomnosti osob v areálu nabourala plot, aniž kohokoliv na toto upozornila, nemůže představovat porušení povinností majitele či chovatele zvířete. Pokud jde o odpovědnost občanskoprávní, tam snad by mohla přicházet v úvahu objektivní odpovědnost za chování zvířete, avšak odpovědnost z hlediska přestupku objektivní být nemůže. Jestliže majitel či chovatel zvířete učiní veškerá potřebná opatření k zabránění úniku zvířete, přičemž v důsledku okolností, které nezavinil, zvíře přesto unikne, nelze dovozovat spáchání přestupku majitelem či chovatelem zvířete. Po majiteli ani chovateli zvířete nelze požadovat, aby se od zvířete ani na krok nevzdaloval.
5. K tvrzeným procesním vadám žalobce předně konstatoval, že v rámci správního řízení uplatnil opakovaně námitku vyloučení oprávněné úřední osoby, která v řízení věc projednávala a rozhodovala - a sice Mgr. L. K. podle ust. § 14 odst. 2 správního řádu - pro její vztah k projednávané věci a účastníkům řízení. Mimoto v řízení namítl věcnou nesprávnost a procesní nepoužitelnost protokolů o jednání pro závažné procesní nedostatky a evidentní věcné nesprávnosti v jejich obsahu - bez ohledu na otázku vyloučení protokolující úřední osoby. Tyto věcné nesprávnosti se dle žalobce týkají nejen doby konání jednání, ale rovněž obsahu jednání ve vztahu k uvedeným časům a taktéž nesprávností údajů,

kdy protokolující úřednice si zejména dne 14. 9. 2021, kdy ještě neměl u jednání právního zástupce, formulovala jeho výpověď "po svém" a vlastní "komentáře", "stanoviska" či "prognózy" do protokolu neuvedla. Přesto na znění tohoto "protokolu o jednání", datovaného dnem 14. 9. 2021, založil odvolací orgán své skutkové zjištění ohledně otevřené brány a snad i ohledně otázky totožnosti "chovatele". Přitom konkrétně u onoho protokolu ze dne 14. 9. 2021 namítal, že obsah protokolu neodpovídá skutečnému průběhu jednání, že protokolující úřední osoba si znění protokolu formulovala sama, v rozporu se skutečností, např. neuvedla do protokolu své sdělení, že ji vysvětlení žalobce nezajímá, že jí připadá jasné, že je vinen (ačkoliv v té době ještě nebyly provedeny žádné důkazy), dále že není potřebné, aby si fotil spis - to vše před prováděním dokazování. Taktéž údaj uvedený v protokolu o tom, že by při jednání byly čteny listinné důkazy tam vyjmenované, je nepravdivý - ostatně tento údaj je sám o sobě v rozporu s časovými údaji na protokolu (jednání mělo být zahájeno v 12.00 hod a skončeno ve 12.50 hod), přičemž při jednání měly být podle protokolu přečteny listinné důkazy a podklady. Nic z toho ale u jednání čteno nebylo. U jednání 14. 9. 2021 pouze vypovídal (výpověď formulovala vlastními slovy do zvláštního protokolu Mgr. L. K.), přitom v "protokolu o ústním jednání" ze dne 14. 9. 2021 žádná zmínka o jeho výpovědi (tam obviněného) není uvedena. Pro jeho výpověď dne 14. 9. 2021 Mgr. L. K. vyhotovila zvláštní protokol. Podle údajů v tomto zvláštním protokolu měla být jeho výpověď zahájena taktéž ve 12.00 hodin a ukončena taktéž 12.50 hod. Neboli podle protokolů vyhotovených Mgr. L. K. ze dne 14. 9. 2021 mělo současně probíhat čtení listin uvedených v protokolu o jednání a výpověď žalobce (uvedená ovšem pouze ve zvláštním protokolu o této výpovědi). Je zřejmé, že obsah těchto dvou listin vyhotovených Mgr. L. K. si navzájem odporuje. Rovněž "protokol o ústním jednání" ze dne 14. 9. 2021 trpí závažnou procesní vadou, kdy na něm absentují podpisy všech přítomných osob. Protokoly o jednání vyhotovené Mgr. L. K. tedy nesplňují zákonné parametry podle ust. § 18 odst. 1 a násl. správního řádu. Je jednoznačné, že použitelnost protokolů pro vydání rozhodnutí odvolací správní orgán neřešil. Žalobce namítal další dle jeho názoru významné nesrovnalosti ohledně protokolů o dalších jednáních, vyhotovených taktéž Mgr. L. K., v nichž nesouhlasila ani data konání oněch jednání. Zde žalobce se odkázal na obsah svého podání ze dne 3. 2. 2022, nazvaného "vyjádření k procesnímu postupu".

6. Žalobce rovněž poukazala na časové údaje o začátku a konci jednání, které nekorespondují s údaji o průběhu výsledku svědka H. a výsledku poškozeného Š., obsaženými v samostatných "protokolech" o jejich výpovědích. Podle protokolu o jednání (datovaného 19. 10. 2021) mělo být jednání zahájeno 12.30 hod a skončeno ve 13.16 hod. Podle protokolu o výsledku svědka H. (datovaného 18. 10. 2021) měl být jeho výslech zahájen ve 12.30 a skončen ve 12.54 hod. Podle protokolu o výsledku poškozeného Š. (datovaného 18. 10. 2021) měl být jeho výslech zahájen ve 12.30 a skončen ve 13.16 hod. Žalobce uvedl, že i kdybychom odhlédli od časového překrývání výsledků H. a Š. v intervalu od 12.30 do 12.54, pak by průběh těchto dvou výsledků ve svém souhrnu zcela vyplňoval časový interval konání ústního jednání (za předpokladu omylu v datu konání jednání, které by správně mělo být 18. 10. 2021). Tedy celé ústní jednání by muselo být vyplněno pouze výsledky těchto dvou osob. V protokolu o ústním jednání se však uvádí, že u jednání byly provedeny ještě důkazy přečtením celé řady písemností, a prohlédnutím fotodokumentace. Jestliže doba vymezená začátkem a koncem jednání byla zcela vyplněna výsledky svědka H. a poškozeného Š. - nezbyval vůbec žádný časový prostor k provedení listinných důkazů. Je tedy zřejmé, že údaj o provádění těchto listinných důkazů v rámci jednání nemůže odpovídat skutečnosti. Odvolací správní orgán se však s jeho procesními námitkami nevypořádal. Zaujal postoj, že

na procesních právech zkrácen nebyl, neboť mu bylo umožněno nahlédnutí do spisu i pořízení kopií listin, a pro rozhodnutí prý byly relevantní jiné procesní úkony prvostupňového správního orgánu než ty, které napadá. Žalobce žalovanému vytkl, že nepodrobil přezkumu ani procesní postup správního orgánu I. stupně, ani skutková zjištění ani právní hodnocení po věcné stránce.

7. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Poznamenal, že žalobce v zásadě opakuje v žalobě námitky, které uplatnil již v odvolání. S těmito námitkami se ve svém rozhodnutí zabýval, a proto může konstatovat, že vše relevantní bylo uvedeno již ve správních rozhodnutích, na jejichž odůvodnění lze zcela odkázat. To platí jak pro věcné posouzení, tak pro procesní stránku. Konstatoval, že změny provedené rozhodnutím žalovaného v rozhodnutí městského úřadu nijak nezměnily podstatu vytýkaných jednání žalobce, tj. neučinění dostatečných opatření proti úniku psa v uvedených dnech, a ani právní úpravu, podle které bylo rozhodováno. Žalovaný v tomto odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, zejména na jeho strany 4 a 5. Námitkou „vlastnictví“ psa se zabýval s akcentací pojmu „chovatel“ psa na stranách 3 a 4 žalobou napadeného rozhodnutí. Jedná se přitom o odpovědnost chovatele, nikoli a priori vlastníka, jak ji právně upravuje zákon na ochranu zvířat proti týrání. Žalobce sám přiznal starání se o ony psy a jeho odpovědnost za vytýkané přestupky je podložena. Je-li v žalobě namítána účelovost, účelová je právě námitka zástupce žalobce, který se pouze snaží uvedené zpochybňovat, byť shromážděné podklady zcela vypovídají o jeho vině. Ohledně žalobních námitek ke skutku ze dne 16. 12. 2020 lze rovněž odkázat zejména na stranu 4 rozhodnutí žalovaného. Žalovaný se zabýval i tím, jak ona branka plotu vypadá a proč nemůže představovat dostatečné zabezpečení psů proti úniku. Žalobce v žalobě sám přiznává, že jeho pes z oploceného areálu unikl, jen to relativizuje s tím, že se nejedná o týrání zvířat a nikomu tehdy újma nevznikla. Žalovaný souhlasí s tím, že se nejedná o týrání zvířete. Ostatně to ani netvrdil. Zabezpečení zvířete proti úniku je samostatná povinnost podle zákona na ochranu zvířat proti týrání. Název zákona sice může žalobce na první pohled mást, ale při úniku zvířete skutečně nemusí docházet k jeho týrání, ostatně se v těchto věcech nevyžaduje ani odborné vyjádření krajské veterinární správy. Že nezabezpečení zvířete proti úniku není jeho týráním, vyplývá i z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2012, č. j. 9 Ca 299/2009-31, dostupném z www.nssoud.cz a zveřejněném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu číslo 10/2013 pod číslem rozhodnutí 2893. K naplnění skutkové podstaty vytýkaného přestupku postačí, že nebyla učiněna dostatečná opatření proti úniku zvířete. V případech žalobce pes dokonce unikl. Ohledně žalobních námitek ke skutku ze dne 20. 12. 2020 lze rovněž odkázat zejména na stranu 4 rozhodnutí žalovaného i na odůvodnění rozhodnutí městského úřadu. Tvzení žalobce, která uplatnil již ve správním řízení, se neprokázala. Prokázáno naopak bylo, což žalobce ani nepopírá, že pes z areálu žalobce unikl a pokousal psa jiného. Chovatel se nemůže zprostit odpovědnosti za zvíře a musí dokonce počítat také s jeho nepředvídatelným chováním. Městský soud v Praze se k tomu vyjádřil v rozsudku ze dne 3. 4. 2013, č. j. 1 A 20/2011-29, dostupném z www.nssoud.cz a zveřejněném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu číslo 9/2013 pod číslem rozhodnutí 2873, tak, že u chovatelů a majitelů psů se vyžaduje vyvinutí vyšší míry opatrnosti a předvídavosti, a pro posouzení zavinění nejsou podstatné skutečnosti týkající se například povahy psa, neboť chovatel každého psa si musí být vždy vědom možnosti neočekávané reakce psa, přičemž jeho povinností je ovlivnit chování psa a kontrolovat jej. V nyní posuzované věci jsou taková žalobní tvrzení výmluvou, která je i vnitřně rozporná. Žalobce se snaží naznačovat, že došlo k poškození plotu a hned nato pes unikl. Výpovědi svědků ovšem svědčí o jiném průběhu

děje. Sám žalobce uvádí, že k poškození plotu mělo dojít někdy v předchozích třech dnech, kam ovšem spadají i dny pracovní, a že bydlí nedaleko daného místa. Žalobce ohledně poškození plotu podal trestní oznámení, které však nebylo důvodné, respektive nebylo prokázáno, že by plot poškodil soused žalobce, jak žalobce tvrdí. Z výpovědí naopak vyplývá, že pes vyběhl z areálu, který měl plot poškozený, tzn. že pes byl volně puštěný v takovém areálu žalobce. Žalobce neměl připustit, aby se pes volně pohyboval v jeho areálu, který měl ne zcela funkční oplocení. Pokud nechal takový areál psem takto hlídat, pochybil. Pokud jde o žalobní námitky k údajným procesním vadám řízení, žalovaný odkazuje ohledně námitky podjatosti také na stranu 7 žalobou napadeného rozhodnutí. Ohledně protokolace žalobce v odvolání napadal tu z října 2021, až nyní v žalobě napadá tu ze září 2021, neboť ji žalovaný označil za tu, ze které při hodnocení věci vycházel. Zástupce žalobce na tomto místě žaloby pokračuje v procesní strategii zpochybnit vlastní tvrzení samotného žalobce a už jen z tohoto důvodu je předestřená argumentace v žalobě naprosto nedůvěryhodná a každopádně nemůže zpochybnit všechna zjištění obsažená ve správním spise městského úřadu. Na žalobou napadeném protokole ze dne 14. 9. 2021 žalovaný žádnou nesprávnost nebo nezákonnost, které by způsobovaly nesprávnost nebo nezákonnost rozhodnutí ve věci, neshledal. Žalobce ve svých žalobních tvrzeních nezohledňuje, že tento protokol se zjevně sestává z více stran a částí, nejde o více vzájemně rozporných protokolů, jak se právní zástupce žalobce opět zcela účelově snaží namítat. Spíše toto opět svědčí o skutečnosti, že žalobce měl a má podklady ze spisu k dispozici. Nic nenasvědčuje žalobcově tvrzením o nevhodném chování oprávněné úřední osoby a žalobce protokol stvrdil svým podpisem, jakož i související poučení. Žalobce v žalobě sám poukazuje na část žalobou napadeného rozhodnutí, ve které žalovaný reagoval na jeho námitky. Není tedy pravda, že žalovaný námitky žalobce nevypořádal. Žalobce v tomto zjevně zaměňuje nevyhovění jeho námitkám nebo jejich vypořádání akcentací jiných podkladů ze spisu za nevypořádání námitek. Takový postoj žalobce je ovšem mylný. V souladu s ustálenou judikaturou správních soudů lze námitky vypořádat i „jen“ předestřením jiných důvodů, aniž by musela být vypořádávána každá dílčí námitka. Odkázat lze přitom například na závěry pro takové rozhodování z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2016, č. j. 4 As 63/2016-39, dostupného z www.nssoud.cz, nebo závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 7 As 64/2013-49, dostupného z www.nssoud.cz, o tom, že podstatné podle názoru tohoto soudu je, aby se správní orgán v rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek, a z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností se v odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá z učiněných závěrů. Žalovaný je přesvědčen, že vypořádání námitek žalobce dostal, a to i nad rámec uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu, když se přímo vyjádřil k žalobcem namítanému protokolu a uvedl, které jiné podklady byly pro rozhodnutí relevantní. Celkově lze konstatovat, že žalobce se k vytýkaným přestupkovým jednáním sám přiznal, jak vyplývá z podkladů ve spise, z nichž krajský úřad v žalobou napadeném rozhodnutí především vycházel. Teprve až po zastoupení advokátem žalobce průběžně měnil svá tvrzení, ale důkazy jej bez jakýchkoli pochybností stejně usvědčují. Správní orgány na základě všech zjištění nemají jakoukoli pochybnost, že žalobce se vytýkaných jednání dopustil, respektive že v uvedenou dobu neučinil dostatečná opatření proti úniku jím chovaného psa v areálu truhlářství, a žalobce tak jednal v rozporu s požadavkem zákona na ochranu zvířat proti týrání. Triviálně

vyjádřeno, kdyby žalobce jednal v souladu s tímto zákonem, jím chovaný pes by nemohl unikat a ani by nepokousal psa jiného. Žalobu žalovaný vnímá jako pouze zcela účelovou ve snaze žalobce vyhnout se potrestání za vytýkané nezákonné jednání, respektive nekonání.

8. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě na výzvu soudu nevyjádřil a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání soudu nesdělil.
9. Ze správních spisů bylo zjištěno, že rozhodnutím Městského úřadu Nový Jičín ze dne 18. 7. 2022 č. j. MUNJ-69732/2022/OPA-Koh byl žalobce jako chovatel zvířete v zájmovém chovu uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 27 odst. 2 písm. f) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění rozhodném do 31. 1. 2021, tj. neučinění opatření proti úniku zvířat v zájmových chovech podle § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání, když dne 16. 12. 2020 v době od 17.40 hodin do 18.20 hodin a dne 20. 12. 2020 v době okolo 12.45 hodin v Životicích u Nového Jičína v objektu své firmy neučinil opatření nezbytná k zabránění úniku svého psa rasy kavkazský pastevecký pes, který onoho dne 20. 12. 2020 napadl psa jezevčíka majitele Ing. M. Š. (poškozený), který byl účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu a § 68 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, za což byl žalobci uložen správní trest pokuta ve výši 4 000 Kč, dále mu byla uložena povinnost nahradit poškozenému škodu ve výši 21 517 Kč a povinnost nahradit náklady řízení 1 000 Kč.
10. Přestupky byly správnímu orgánu I. stupně oznámeny Policií České republiky, obvodním oddělením Nový Jičín a správní orgán následně zahájil 19. 8. 2021 přestupkové řízení. U jednání dne 14. 9. 2021, které proběhlo podle údajů vyznačených v protokole od 12.00 hodin do 12.50 hodin, správní orgán vyslechl žalobce, konstatoval podklady pro vydání rozhodnutí a provedl důkaz listinami, konkrétně se jedná o úřední záznamy policistů, mezi nimiž jsou i úřední záznamy o podaných vysvětleních, fotodokumentaci, opis z evidence přestupků žalobce a listin ohledně uplatnění nároku na náhrady škody. Žalobce v pozici obviněného vypověděl, že je majitelem tří kavkazských pasteveckých psů, které chová za účelem ostrahy svého objektu. Se psy z areálu ven nechodí. Psi jsou vycvičeni k základním povelům – sedni, ležni, přijdou na zavolání. Při osobním působení má psy pod kontrolou. 16. 12. 2020 skládal nějaký materiál na obecním parkovišti u zadní brány do areálu jeho firmy a přitom nechal bránu otevřenou a z místa odjel. Psi v tu dobu byli zavřeni v kotcích, z nichž je pustil až okolo 17.40 hodin a přitom si neuvědomil, že brána zůstala otevřená, protože ji běžně neotvírá. Fakt, že je brána otevřená, nahlásil nějaký člověk Policii České republiky, jemuž bylo známo, že v areálu jsou psi, kteří by mohli utéci. Tento oznamovatel pak v přítomnosti policie pomocí piškotů přilákal psy, kteří poté vyšli z areálu, jeden z nich se ihned vrátil zpět. Ke skutku ze dne 20. 12. 2020 žalobce vypověděl, že se necítí být vinen tím, že by neměl dostatečně zajištěné psy proti úniku. S ohledem na fakt, že mu o víkend, kdy nebyl ve firmě přítomen, někdo poškodil plot, který rozděluje jeho pozemek a pozemek majitele hřebčína pana H. Kdo a jakým způsobem tak učinil, nemůže říci. V této souvislosti kontaktoval majitele hřebčína. Ten mu sdělil, že plot nepoškodil. Žalobce vyslovil názor, že pes mohl uniknout pouze tímto poškozením. Žalobce uvedené tvrzení dokládá

fotografiemi, které předložil policii a současně učinil oznámení na neznámého pachatele z důvodu poškození plotu. Žalobce vyslovil podezření, že plot mu byl poškozen panem H. K tomuto přesvědčení jej vedl fakt, že plot byl takto poškozen již v minulosti a řeší se s tím spojená pojistná událost. V závěru protokolu o výpovědi žalobce ze dne 14. 9. 2021 správní orgán konstatoval, že byly přečteny veškeré listinné materiály ve spise. Žalobce do protokolu prohlásil, že k věci uvedl vše, po řádném poučení a přečtení shledává protokol správným a takový jej podepisuje. Žalobce dále uvedl, že mu byla dána možnost seznámit se se spisovým materiálem a možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu se vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí a nenavrhuje další doplnění ani důkazy. Pod závěrečnou větou „Skončeno dne 14. 9. 2021 v 12.50 hodin.“ je podpis žalobce.

11. Na tomto místě krajský soud k žalobním námitkám, které se vztahují k předmětnému protokolu o jednání ze dne 14. 9. 2021 činí závěr, že protokol splňuje náležitosti dle § 18 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Tvrzení žalobce, že si úřední osoba znění protokolu formulovala sama v rozporu se skutečností, že u jednání nebyly čteny listinné důkazy a podklady, tvrzení zpochybňující délku trvání ústního jednání v čase 12.00 hodin – 12.50 hodin, jak je vyznačeno v předmětném protokolu, soud považuje za situace, kdy žalobce podpisem na protokole potvrdil, že oprávněná úřední osoba přečetla veškeré listinné materiály ve spise, prohlásil, že si protokol přečetl a shledává jej správným a také potvrdil, že v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu mu byla dána možnost seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, za účelová a ničím nepodložená. Stejně tak protokol o jednání ze dne 14. 9. 2021 včetně protokolu o výpovědi žalobce jako obviněného nenasvědčuje tvrzením žalobce o údajném nevhodném chování oprávněné úřední osoby. Námitky žalobce jsou nedůvodné.
12. Ze správního spisu se dále podává, že 22. 9. 2021 žalobce nahlížel do správního spisu, požádal o jeho fotokopii. Žádosti žalobce bylo vyhověno a byly mu předány fotokopie spisu od č. listu 1 – 48, resp. 1 – 14. Převzetí těchto listin žalobce potvrdil podpisem na záznamu o nahlédnutí do spisu. Správní orgán I. stupně poté nařídil ústní jednání na 18. 10. 2021. 24. 9. 2021 byla správnímu orgánu I. stupně doručena plná moc k zastupování žalobce advokátem JUDr. Vladimírem Ježkem. Zástupce žalobce 5. 10. 2021 požádal o přeložení nařízeného ústního jednání na jiný termín pro kolizi s jiným jednáním. Správní orgán I. stupně této žádosti nevyhověl a uvědomil o tom písemně zástupce žalobce.
13. 14. 10. 2021 správní orgán I. stupně obdržel námitku podjatosti vůči oprávněné úřední osobě. Námitku podjatosti správní orgán I. stupně vypořádal usnesením ze dne 18. 10. 2021, které k odvolání žalobce v odvolacím řízení žalovaný potvrdil rozhodnutím ze dne 14. 4. 2022 č. j. MSK 46641/2022 a shodně se správním orgánem I. stupně shledal tuto námitku nedůvodnou.
14. Shodně se správními orgány i soud činí závěr, že obsahem uvedeného podání žalobce jsou jeho výhrady k postupu oprávněné úřední osoby v řízení a vyjádření nespokojenosti s tím, že nebylo vyhověno žádosti žalobce o změnu termínu jednání. Z obsahu spisu soud nezjistil žádné skutečnosti ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu, pro které by bylo lze o nepodjatosti oprávněné úřední osoby pochybovat.
15. U ústního jednání dne 18. 10. 2021, které proběhlo v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce, správní orgán vyslechl svědky M.Š. a S. H. Co se týká zjištění z výpovědí těchto svědků, soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně,

neboť tam uvedená zjištění korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná. K námitce žalobce ohledně údajných nesrovnalostí v protokole o tomto ústním jednání, v němž je na první straně protokolu opraveno datum 19. 10. 2021 na datum 18. 10. 2021, soud uvádí, že správní orgán v souladu s ust. § 18 odst. 5 provedl opravu zřejmé nesprávnosti a tato skutečnost nemohla mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jednání podle údajů v uvedeném protokole z 18. 10. 2021 trvalo od 12.30 do 13.16 hodin, přičemž protokol o výpovědi svědka S. H. byl ukončen ve 12.54 hodin a protokol o výpovědi poškozeného M. Š. ve 13.16 hodin dne 18. 10. 2021. Úvahy žalobce ohledně časového intervalu, v němž probíhal výslech těchto osob, jsou dle názoru soudu ryze spekulativní. Nadto i pokud by bylo možno připustit, že časové údaje o tom, kdy skončilo jednání, resp. výslechy svědka a poškozeného, resp. zda správní orgán přečetl podklady pro vydání rozhodnutí a provedl tam označené důkazy, nemohla by mít tato okolnost vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť všechny tam označené podklady a důkazy byly již přečteny u jednání 14. 9. 2021 za přítomnosti žalobce a žalobci rovněž byly tyto listiny předány 22. 9. 2021, kdy nahlížel do spisu a 14. 10. 2021, kdy žalobce opětovně nahlížel do spisového materiálu a předal správnímu orgánu další listiny.

16. Ze správního spisu se dále podává, že u dalších ústních jednání dne 25. 5. 2022 správní orgán provedl důkaz fotodokumentací pořízenou na místě přestupků Policií České republiky, obvodním oddělením Nový Jičín, č. j. KRPT-260652/PŘ-2020-070414 a č. j. KRPT-258394/PŘ-2020-070414 a opětovně vyslechl poškozeného M. Š., znovu vyslechl žalobce jako obviněného a svědky J. D., D. D., L. D., pprap. T. Z. a S. H. Zjištění z jejich výpovědí jsou uvedena v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který tvoří s rozhodnutím žalovaného jeden celek, jsou správná a soud proto v podrobnostech na tato zjištění odkazuje. 18. 7. 2022 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí MUNJ-69732/2022/OPA-Koh, proti němuž žalobce podal odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, jak uvedeno výše.
17. Podle ust. § 27 odst. 2 písm. f) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (ve znění do 31. 1. 2021) fyzická osoba se jako chovatel dopustí přestupku tím, že neučiní opatření proti úniku zvířat podle § 13 odst. 1.
18. Podle § 13 odst. 1 věty první téhož zákona, každý je povinen zabezpečit zvířeti v zájmovém chovu přiměřené podmínky pro zachování jeho fyziologických funkcí a zajištění jeho biologických potřeb tak, aby nedocházelo k bolesti, utrpení nebo poškození zdraví zvířete, a učinit opatření proti úniku zvířat.
19. Podle ust. § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
20. Podle ust. § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2.
21. Krajský soud u obou přestupků neshledává důvodnými žalobní námitky žalobce ohledně skutkového stavu. Dle názoru soudu správní orgány řádně odůvodnily na základě zjištění z provedených důkazů závěr o tom, že se žalobce z nedbalosti dopustil předmětných přestupků podle § 27 odst. 2 písm. f) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění účinném do dne 31. 1. 2021, když jako fyzická osoba chovatel nezabezpečil, resp.

neučinil náležitá opatření proti úniku chovaných psů, kdy došlo k úniku jednoho z nich, čímž porušil povinnost stanovenou chovateli v ust. § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání. Soud sdílí názor žalovaného, že podle § 3 písm. k) zákona na ochranu zvířat proti týrání, byl žalobce jako držitel psů jejich chovatelem. Soud souhlasí s žalovaným, že vlastnictví psů v tomto případě není významné, podstatné je, kdo zvíře chová, je jeho držitelem, pečuje o něj apod. Z výpovědi žalobce jakožto obviněného bylo zjištěno, že o psy se sám stará, eventuálně jeho manželka. Soud sdílí rovněž závěr žalovaného, který se zabýval tím, že chovatelem může být i právnická osoba a v předmětné věci mohla být zvažována i její odpovědnost, tedy odpovědnost obchodní společnosti, jíž byl žalobce jediným statutárním orgánem (jednatel) a za ni jednal a odpovídal a žalobce by odpovídal vedle této právnické osoby podle § 20 odst. 7 zákona o odpovědnosti za přestupky, jak správně uvedl žalovaný, dle něhož odpovědnosti právnické osoby za přestupek není dotčena odpovědnost za přestupek fyzických osob uvedených v odst. 1 a 2 a odpovědnosti za přestupek těchto fyzických osob není dotčena odpovědnost právnické osoby za přestupek. Žalovaný také poukázal na obsah očkovacího průkazu uniklého psa, který si vede chovatel sám a v předmětné věci během projednávání v něm bylo změněno jméno žalobce jako majitele psa za jméno firmy žalobce, v době spáchání předmětných skutků byl v očkovacím průkazu pes evidován na žalobce.

22. Ve shodě se správními orgány i dle názoru soudu z obsahu správního spisu lze dojít k jednoznačnému závěru o tom, že žalobce skutečně nesplnil svou povinnost chovatele psů učinit opatření proti úniku, neučinil opatření dostatečná, aby k úniku jednoho z chovaných psů skutečně nemohlo dojít. Při hodnocení důkazů správní orgány nevybočily z mezí § 50 odst. 4 správního řádu, přičemž zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Ve vztahu ke skutku uvedenému v odst. I. výroku bylo z výpovědi samotného žalobce zjištěno, že 16. 12. 2022 skládal materiál na obecním parkovišti u zadní brány do areálu jeho firmy a přitom nechal bránu otevřenou a z místa odjel. Psi byli v tu chvíli zavřeni v kotci, ale následně je okolo 17:40 hodin pustil a neuvědomil si, že zadní brána zůstala otevřena. Fotografií Policie České republiky ze dne 16. 12. 2020 bylo prokázáno, že brána není nijak zajištěna. Soud souhlasí se správními orgány, že pes mohl bránu lehce posunout a otevřít a překonat tak oplocení areálu firmy žalobce, protože zabezpečení proti úniku psa nebyla dostatečná. I dle názoru soudu je irelevantní, že psa takto vyvolala ven jiná osoba. Podstatné je, jak správně uvedl žalovaný, že pes mohl tímto způsobem uniknout i sám. Námitka žalobce, že brána byla pouze nezamčená, nikoli otevřená, ani soud neshledává důvodnou. Žalobce tímto mimo jiné potvrzuje vytýkané neučinění dostatečného opatření proti úniku psa. Pokud žalobce 14. 9. 2021, jakožto obviněný vypověděl, že je majitelem tří kavkazských pasteveckých psů, které má za účelem ochrany svého majetku, že psi z kotců vypustil, aniž si uvědomil, že nechal bránu otevřenou, přičemž v dalším průběhu řízení před správním orgánem tuto svou výpověď zpochybňoval, považuje soud toto zpochybnění prvotní výpovědi žalobce jako ryze účelové, vedené snahou zbavit se odpovědnosti za přestupek. Dle názoru soudu skutkový stav byl v řízení před správními orgány spolehlivě zjištěn i ve vztahu k přestupku uvedenému ve výroku II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce sám doložil policii fotografie porušeného plotu, který ohraničuje pozemek, kde chová psy a sám připustil, že tímto porušením plotu – dírou v plotu, pes mohl uniknout z areálu pozemku jeho firmy. Únik psa byl prokázán výpovědi svědků, zejména pak poškozeného, kdy dokonce došlo k pokousání psa poškozeného psem žalobce mimo oplocený areál firmy žalobce, ve kterém se dle jeho výpovědi psi měli nacházet. Stav oplocení areálu firmy žalobce je rovněž prokázán

fotodokumentací pořízenou Policií České republiky na místě samém. Soud souhlasí s žalovaným, že oplocení v tomto stavu nepředstavovalo dostatečné zabezpečení proti úniku psa žalobce. Žalobce nepochybně naplnil skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat proti týrání, když jako fyzická osoba chovatel nezabezpečil, resp. neučinil náležitá opatření proti úniku chovaných psů, kdy mohlo dojít a také došlo k úniku jednoho z nich, čímž porušil povinnost stanovenou chovateli v § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání. Neučiní-li chovatel dostatečná opatření proti úniku zvířat, jedná se o přestupek fyzické osoby. V daných souvislostech lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 1 A 20/2011-29, podle něhož u chovatelů a majitelů psů se vyžaduje vyvinutí vyšší míry opatrnosti a předvídavosti, a pro posouzení zavinění nejsou podstatné skutečnosti týkající se např. povahy psa, neboť chovatel každého psa si musí být vždy vědom možnosti neočekávané reakce psa, přičemž jeho povinnosti je ovlivnit chování psa a kontrolovat jej. Nelze souhlasit s argumentací žalobce, že došlo k poškození plotu a pes hned nato unikl. Toto jeho tvrzení je v rozporu s výpověďmi svědků, nadto sám žalobce tvrdil, že k poškození plotu mělo dojít někdy v předchozích třech dnech, tedy i dnech pracovních a že bydlí nedaleko daného místa. Z výpovědí svědků Ing. M. Š., S. H. a T. Z. bylo naopak zjištěno, že pes vyběhl z areálu, který měl plot poškozený. Žalobce neměl dopustit stav, kdy se jeho psi volně pohybovali po areálu, který neměl zcela funkční oplocení. Tvrzení žalobce, že k poškození oplocení mohlo dojít konáním jiné osoby, považuje soud za účelové. Obsah spisu zejména fotografie pořízené hlídkou Policie ČR 16. 12. 2020 vypovídají o tom, že oplocení nebylo v dobrém stavu již uvedeného dne a potvrzují to také výpovědi uvedených svědků. Stran naplnění objektivní a subjektivní stránky předmětných přestupků a závěrů o formě zavinění soud v podrobnostech zcela odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neboť s jeho závěry se soud zcela ztotožňuje.

23. Soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného shledal vydané v souladu se zákonem, z celého kontextu odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že se žalovaný zabýval všemi odvolacími námitkami žalobce a v odůvodnění napadeného rozhodnutí je přezkoumatelným způsobem vypořádal. Správní orgány zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností a rozhodnutí nebyla zatížena vadou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
24. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 22. prosince 2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně